



Arrest

nr. 139 717 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2014.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 november 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 3 januari 2014 ter kennis werd gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 22 november 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die verzoeker op 3 januari 2014 ter kennis werd gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker geen ontvankelijk middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk ten aanzien van deze beslissing, zoals het reeds vastgesteld werd in de in punt 3.2. vermelde beschikking.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enige middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Tevens maakt verzoeker in zijn middel gewag van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 8 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 19 november 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeker richt op 22 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 februari 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij zet uiteen dat de behandelingsduur van haar asielaanvraag gedurende meer dan drie jaar en drie maanden onredelijk lang is geweest en dat zij gedurende die periode een legaal verblijf heeft opgebouwd en zich in de samenleving heeft geïntegreerd. De verwerende partij repliceert dat een dergelijke behandelingsduur niet onredelijk lang is, gelet op het feit dat iedere aanvraag een individueel onderzoek behoeft en verwijst voor het overige naar de beschikking.”*

3.5.. Door louter te stellen dat drie jaar en drie maanden wel onredelijk lang is voor de behandeling van een asielaanvraag en dat hij gedurende die periode een legaal verblijf heeft opgebouwd en zich heeft geïntegreerd, slaagt verzoeker er niet in om de bestreden beschikking in concreto te weerleggen, meer bepaald waar ze stelt: *“Verder hekelt verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en geeft hij aan dat de door hem gedurende zijn asielprocedure opgebouwde integratie mee in rekening dient te worden genomen. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing werd gesteld dat een asielprocedure die iets meer dan drie jaar en drie maanden heeft geduurd niet onredelijk lang is en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, dit niet automatisch een recht op verblijf oplevert. Deze stelling komt niet kennelijk onredelijk voor rekening houdende met het feit dat een asielverzoek het voorwerp dient uit te maken van een individueel en grondig onderzoek en aangezien verzoeker gebruik maakte van de verschillende beroepsmogelijkheden die voorzien zijn in de Belgische wetgeving. Het louter stellen dat de Raad van State in het verleden reeds oordeelde dat een asielprocedure die meer dan drie jaar duurt onredelijk lang is, zonder enige verwijzing naar het betreffende arrest weer te geven teneinde de Raad toe te laten de feitelijkheden van de geciteerde zaak en huidig dossier te vergelijken, volstaat niet om de kennelijke onredelijkheid van verweerders oordeel aan te tonen. De Raad van State heeft daarenboven reeds geoordeeld dat de lange duur van de asielprocedure als dusdanig geen verantwoording vormt waarom de verblijfsaanvraag in België dient te kunnen worden ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).(...) In de mate verzoeker zich nogmaals beroept op zijn integratie, is de stelling van verweerder dat deze elementen niet verantwoorden waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf in België moet worden ingediend terecht en in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

3.6. Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 19 november 2014 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA